

Arrest

nr. 170 754 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 17 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. BERTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2015 neemt de burgemeester van de stad Mechelen (hierna: de burgemeester) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt dat in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet enkel en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf en dat derhalve de burgemeester van Mechelen onbevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. De Raad dient vooreerst vast te stellen dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit en niet van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie, gezien bewijzen van een deugdelijke en duurzame relatie niet werden overgemaakt. De Raad merkt op dat artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat “het gemeentebestuur” een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan weigeren indien niet alle vereiste bewijsdocumenten werden voorgelegd of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Uit het gemeentedecreet van 15 juli 2005 blijkt duidelijk dat onder gemeentebestuur (Titel II) onder meer de burgemeester (hoofdstuk III van Titel II) moet worden verstaan. Artikel 64, § 1 van het gemeentedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat de burgemeester onder meer bevoegd is voor de uitvoering van de wetten en uitvoeringsbesluiten van de federale overheid tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen. In casu is de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij zelf bevestigt, genomen door de burgemeester, die op grond van voormeld artikel 52, § 3 hiervoor bevoegd was. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 47/1 van de vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing diende genomen te worden door de Minister zelf mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

Op de eigenlijke motieven van de bestreden bijlage 20 gaat de verzoekende partij niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 mei 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beslissing van de Raad en verwijst naar haar nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 april 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE